

Ավետիք Իսահակյան

Լուռ գիշերին մտքիս դիմաց

Լուռ գիշերին մտքիս դիմաց
Շա՛տ ստվերներ ժողվեցան. –
Ընկերներս՝ մեռած, կորած,
Հոգուս խորքով անց կացան:

Նրանց աչքերն՝ անհույս, անսեր,
Սրտիս խորքը նայեցին, -
Խոր վերքի պես սիրտըս բաց էր,
Նրանք այնտեղ սուզվեցին ...

1898

Ալեքսանդրապոլ